

straitjacket, musical ideas and figures being constantly developed and exposed in a virtuoso manner without disturbing the very delicate balance between the instrumental parts. Most strikingly, maybe, is the degree of individuality inherent in each of the fourteen sonatas. Each of them stands out convincingly with an identity of its own. When listening to Buxtehude's chamber music it is not so much the almost oblivion over three centuries which appears unjust, but much more so the apparent negligence of half a century of baroque music revival.

The three outstanding musicians who bring this music to life should be duly credited. John Holloway (baroque violin), Jaap ter Linden (viola da gamba), and Lars Ulrik Mortensen (harpsichord) do all master their instrument with excellence. Competence within their fields respectively blends seamlessly and unconditionally with extraordinary phantasy on these recordings. As it did when the group first presented the sonatas at a memorable concert at the Sankt Petri Kirke in Copenhagen in the autumn of 1994. Prior to the concert, the recording engineers of the Danish Radio Broadcast had both the skill and luck to capture almost completely all the intimacy and spontaneity of the group in the compact disc format.

The two compact discs are furnished with an informative commentary in English, German and Danish by Niels Martin Jensen.

Thor kil Kjems

C.E.F. Weyse: Symfonier nr. 1-3. Det kongelige Kapel, Michael Schonwandt (dirigent). Naxos 8.550714. (1 cd).

C.E.F. Weyse: Symfonier nr. 4-5. Det kongelige Kapel, Michael Schonwandt (dirigent). Naxos 8.550620. (1 cd).

C.E.F. Weyse: Symfonier nr. 6-7. Det kongelige Kapel, Michael Schonwandt (dirigent). Naxos 8.550516. (1 cd).

C.E.F. Weyse kender vi bedst som komponist af romancer og sange – men en nuancering af billedet er undervejs. Cd-udgivelser af hidtil upåagt repertoire, der i flere år har været en klar tendens på det klassiske plademarked, udbreder efterhånden et mere facetteret billede af de komponister, vi „kender“ i forvejen. Således

er fx en spændende del af Weyses klaverproduktion, der andetsteds i denne årbog gøres til genstand for en samlet behandling, for nylig blevet tilgængelig på cd, idet Bohumila Jedlickova har indspillet de sene klaverværker for pladeselskabet dacapo (DCCD 9307, anmeldt i *Dansk Årbog for Musikforskning XXII* (1994)).

Som en betragtelig landvinding i dokumentationen af Weyses musik på plade – og dermed i udbredelsen af et nyt og mere nuanceret Weyse-billede – er der nu også udkommet indspilninger af symfonierne med Det kongelige Kapel under ledelse af Michael Schönwandt. Herhjemme er de tre cd'er kommet på dacapos lavprismærke, Naxos, mens de samme indspilninger til eksportsalg udgives på røde Marco Polo-plader til fuld pris.

Weyses symfonier udgør en væsentlig del af hans produktion, for skønt det umiddelbart betragtet drejer sig om ungdomsværker, alle komponeret i den korte periode 1795-99, er de senere flittigt blevet revideret af komponisten. Revisionerne er dels foretaget i forbindelse med senere koncertopførelser – 5. symfoni er endda omarbejdet så sent som i 1838, godt 40 år efter dens tilblivelse – dels er symfonierne blevet taget frem, når Weyse manglede Ouverturner eller scenemusik til teaterbrug. Det er således i egenskab af ouverture til *Sovedrikken*, sidste sats af 2. symfoni findes indspillet på lp med Johan Hye-Knudsen og Det kongelige Kapel i Fona-serien med dansk musik, der udkom i 1960erne. De nu udgivne indspilninger er foretaget efter Weyses reviderede manuskripter. Det gælder også den radikalt omarbejdede 5. symfoni, hvortil man kender to forskellige partiturer fra Weyses hånd. I den her indspillede, sene udgave er bl.a. den oprindelige menuet-sats fjernet og erstattet med menuetten fra 1. symfoni.

Symfonierne giver indblik i en epoke, hvor de fremtrædende komponister i Danmark var tyskere, Weyse selv inklusive, og hvor F.L.Ae. Kunzen kæmpede for at skabe anerkendelse omkring Mozarts værker i det københavnske musikliv. Weyses symfonier vidner om tidens spirende interesse for Haydn og Mozart og udgør, i hvert fald for mig, et nyt og interessant supplement til det traditionelle billede af romancemageren Weyse.

Sans for udtryksfulde, tonale spændinger kendetegner allerede 1. symfoni i g-mol (helt ud af Weyses i alt syv symfonier står i en

mol-toneart). I den langsomme 3. sats anes den karakteristiske tone i de senere romancer. Blæserne udnyttes ret selvstændigt efter inspiration fra tidens nye, europæiske forbilleder. Således i 4. symfoni, hvor de i 1. sats helt bemægtiger sig sidetemaet efter allerede at have spillet en virkningsfuld rolle i den kontrastrige indledning. I den langsomme sats anvendes klarinet; et for den tid ret nyt instrument, som Weyse åbenbart har haft til rådighed, omend dets diskret fordoblende funktion, som anført i covernoterne, kunne tyde på, at der var grænser for, hvad Weyse turde kræve af den pågældende musiker.

Denne og megen anden information af såvel detaljeret som perspektiverende art finder man i de fyldige og meget indsigtfulde covernoter, forfattet af Carsten E. Hatting, der også har forestået den videnskabelige revision af node-materialet, som er lagt til grund for disse indspilninger.

Der hviler over Schönwandts fortolkninger af Weyses symfonier en ro og en velafbalance-rethed i orkestretsatsens nuancer. Selv i legato-passager prioriteres en fin lethed i detaljen. De elegante rytmiske forskydninger, der er med til at gøre denne klassiske musik interessant at lytte til også i dag, fremhæves kontrolleret, og indspilningerne har stor gavn af Kapellets fremragende træblæsere, der spiller på et niveau, Weyse ville have jublet over som alternativ til sin tids ikke altid lige professionelle musikere.

Generelt er indspilningernes tekniske kvalitet rimeligt tilfredsstillende – med 4. symfoni på cd nr. to som en uforståeligt dårlig undtagelse, hvor lyden i 1. sats er decideret flosset. I 2. sats af samme symfoni har en grov intonationsmæssig svipser fået lov at passere, ligesom nogle mislykkede klip i den sårbare trio-del af menuetten i 7. symfoni burde have været undgået.

Men opsummerende skal Schönwandts og Kapellets komplette indspilning af Weyses symfonier roses for sin generelt fine standard og hilses velkommen som en, i hvert fald set med danske øjne, interessant repertoirenghed på cd-markedet.

Thomas Michelsen

Niels W. Gade: Symfoni nr. 1 og 2. Collegium Musicum, Michael Schönwandt (dirigent).

Dacapo DCCD 9201. (1 cd).

Niels W. Gade: Symfoni nr. 4 og 6. Collegium Musicum, Michael Schönwandt (dirigent).

Dacapo DCCD 9202. (1 cd).

Niels W. Gade: Symfoni nr. 3 og 5. Collegium Musicum, Michael Schönwandt (dirigent),

Elisabeth Westenholz (klaver). Dacapo DCCD 9004. (1 cd).

Niels W. Gade: Symfoni nr. 7 og 8. Collegium Musicum, Michael Schönwandt (dirigent).

Dacapo DCCD 9301. (1 cd).

Denne første komplette danske indspilning af Gades symfonier blev færdigudgivet i 1993. Optagelserne er foretaget i 1980'erne, og fire af symfonierne (nr. 1, 2, 4 og 6) har tidligere været udgivet i den hedengangne Dansk Musik Antologi. Det er uundgåeligt at sammenligne de danske plader med det andet komplette sæt af symfonierne lavet af den estiske dirigent Neeme Järvi med Stockholms Sinfonietta på selskabet BIS: De svenske plader er indspillet samtidig med de danske, men udkom i samlet flok allerede i 1987.

Michael Schönwandt og Collegium Musicum kan være tilfredse med disse indspilninger. Det er „klassiske“ danske fortolkninger: ingen overdrivelser eller vulgaritet, men præget af fornuftige beslutninger – og fravær af den sidste smule klasse, som gør spillet internationalt.

Det er især meget tilfredsstillende, at Schönwandt altid finder de rigtige tempi. De er omhyggelige, men flydende og elegante. Specielt scherzosatserne er fine, med plads til den diskrete ømhed; aldrig den fornemmelse af ét-slag-i-takten, som man hører hos Järvi. En anden styrke ved Schönwandts sæt er, at han tager hvert værk på ordet og giver et ærligt bud på en fortolkning. Järvi er ekspert i at „røre i gryden“ med nogenlunde samme resultat, hvad repertoireet end er. Jeg foretrækker klart, at Schönwandt fremhæver symfoniernes forskellighed; det gør dem allesammen mere interessante, og symfonierne bliver ganske enkelt bedre musik. Eksempelvis virker nogle af de mere ukendte symfonier meget overbevisende i de danske indspilninger. Schönwandts og Collegium Musicums arbejde for symfonierne nr. 3, 6 og 7 gør disse undervurderede værker til sættets højdepunkter. Nr. 6 i g-mol, skrevet efter hustruens død og så åbenlyst tragisk, som